

Як простір наближається на кулях,
Що їх ніхто — за сяйвом не помітив,
Й — цеглини — звук, хмарина каламутна,
Де форми геть вапном позатікали.

Накрили, мов перепічкою — келих,
Шматком провалля — душу, — діяменти
Всі обтрусилася смерть, єдиний ментор,
Який на вході в “завжди” і в “ніколи”.

Непотріб із нутра забрала хвиля,
Й свідомість, — до дрібниць прикутий велет,
Що досі — каменюку — до нестями,

Отримав інші виміри і стимул. —
Згорнули видиме — й рукою — клей,
Щоб в генах справжня дійсність потекла.